Р Е Ш Е Н И Е
№ 3030

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 05.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2323** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, [населено място], чрез пълномощника адв. А. Ц. против решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против отказ за отписване по давност на публично задължение, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция СДО, по искане да бъде отписано поради изтекла погасителна давност публично задължение, в частта, по искането на дружеството с изх. № Р 302-465/19.12.2012 г. относно вноски за задължителни осигурителни вноски по Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. в размер на 6 107,18 лв. и съответните лихви.

В жалбата се посочва, че по искане на „Б. ТМ-Р.“ ПАД е постановено решение на Министерски съвет (Р.) № 616/26.07.2004 г., с което на основание чл. 153, ал. 2 Д. (отм.) е допуснато обединяване на публични задължения на дружеството, в това число и задължения към Националния осигурителен институт (НОИ). С Р. № 911 от 29.12.2006 г. е изменено Р. № 616/26.07.2004 г., в частта относно погасителния план на разсрочените задължения. Съгласно т. 3, б. „г“ от Р. № 616/26.07.2004 г. при неизпълнение на две месечни вноски от погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми. В жалбата се сочи, че през периода 2004 г. – 2009 г. дружеството е изпълнявало текущите си задължения към бюджета. Твърди се, че заради настъпилата финансова криза, на 20.01.2010 г. „Б. ТМ-Р.“ ПАД подава ново

искане до министъра на финансите за разсрочване на задължението му в размер на 10 959 399,59 лв. По подадено ново искане министърът на финансите постановил отказ, изх. № 26-00-204 от 04.02.2011 г. и държавата пристъпила към събиране на публичните задължения.

С оглед предприетите действия по принудително изпълнение от публичен изпълнител при ТД на НАП - С., жалбоподателят счита, че действието на двете посочени Р. за обединяване и разсрочване е прекратено, което било настъпило автоматично – от момента на непогасяване на две поредни вноски по погасителния план. Жалбоподателят поддържа, че отказът, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г., не съдържа относими мотиви по приложението на института на погасителната давност. Дружеството поддържа, че решението на горестоящия административен орган е постановено в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), без да са изяснени фактите и обстоятелствата по случая, както и без да са изложени мотиви относно приложението на 5-годишния и 10-годишния давностни срокове и към кой момент е прекратено действието на Р. № 616/2004 г. и Р. № 911/2006 г.

Жалбоподателят поддържа, че с искане изх. № Р 302-465 от 19.12.2012 г. е поискал отписване на публични задължения за периода 01.08.2000 г. – 31.08.2000 г., които представляват вноски за обществено осигуряване в размер на 6 107,18 лв., както и начислените лихви. Поддържа, че погасяването по давност на вземанията на НОИ за невнесени осигурителни вноски към момента на възникването им е уредено в чл. 115 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) като приема, че едва с промяната на чл. 140, ал. 2 от Данъчно процесуалния кодекс (Д., отм.) в ДВ., бр.42/2003 г. е въведено ограничението абсолютната давност да не се прилага в случаите на разсрочване и отсрочване, но на нормата не била придадена обратна сила. Жалбоподателят счита за неприложимо ограничението по чл. 140, ал. 2 Д. (отм.) и чл. 171, ал. 2 ДОПК, тъй като в случая, действието на Р. за отсрочване и разсрочване било прекратено автоматично. Допълва, че изводът на административния орган, че по отношение на публичното задължение, което в случая представлява дължими лихви, на два пъти е настъпила новация е неправилен.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят се представлява от представител по пълномощие – адв. Ц., която от негово име моли съда да уважи подадената жалба като постанови решение, с което да отмени Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., в частта, в която е оставена без уважение жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД срещу отказ на главния публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „СДО“ по протокол, с изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. по искане на дружеството с изх. № Р 302-465 от 19.12.2012 г. за отписване по давност на публично задължение – вноски за обществено осигуряване, установени с Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. в размер на 6 107,18 лв., ведно с начислената върху горното задължение лихва като незаконосъобразно. Алтернативно на описаното искане, моли съда да даде задължителни указания на компетентния орган. Претендира разноски. Представя писмена защита, в която поставя въпроси, оформени както следва:

1. Дали публичните задължения, установени с процесното разпореждане, както и начислените върху тях лихви са включени в задълженията, разсрочени с двете Р.?
2. От кой момент са влезли в сила Р. и от кой момент е прекратено действието им и какво е тяхното действие по отношение на погасителната давност и в частност, дали

влизането им в сила има ефект на новация по чл. 107 ЗЗД?
3. Кои норми следва да бъдат приложени по отношение на публичните задължения?
4. Дали и кога е прекъсвана или спирана погасителната давност по отношение на процесните лихви и дали същата е изтекла?

Ответникът - директорът на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител - юрисконсулт Р. поддържа становище, че жалбата е неоснователна и недоказана и прави искане за потвърждаване на обжалваното решение при съобразяване на мотивите, изложени в него. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред публичния изпълнител е започнало по искане на жалбоподателя, отправено до ТД на НАП – С. с вх. № 2553-00-3468/27.12.2012 г. за отписване като погасени по давност на задължения на дружеството, представляващи вноски за обществено осигуряване в размер на 6 107,18 лв., както и начислените лихви за периода 01.08.2000 г. – 31.08.2000 г., установени с Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място].

С протокол от 07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано отписване на задълженията, конкретно по посочения ревизионен акт, цитиран на стр. 12 от протокола. Отказът е обжалван по административен ред и потвърден с решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП - С.. Изложени са мотиви, че при обединяване и разсрочване на задълженията с Решение № 616/2004 г. на МС и Решение № 911/2006 г. на МС задълженията са новирани по смисъла на чл. 107 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. От датата на възникване на новото вземане е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими разпоредбите за погасителната давност по Д. (отм.) и ДОПК. На основание чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.) давността е спряла да тече за срока на разсрочването или отсрочването на задълженията. В случая с издаване на Решение № 616/2004 г. на МС – до края на 2010 г., като съобразно изричната законова разпоредба на чл. 152 Д. (отм.) е неприложим 10 - годишния давностен срок. С издаване на Решение № 911/2006 г. на МС е налице нова новация на данъчните задължения за процесния период, като е определен нов краен срок до 31.10.2014 г. Към датата на издаване на Решение № 911/2006 г. на МС е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 3 ДОПК, съгласно която давността спира, когато е издадено разрешение за разсрочване и отсрочване.

По делото са изслушани и приети без възражения от страните заключенията по допуснатите съдебно-счетоводна експертиза – основно и допълнително.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. (л.43) на Директора на ТД на НАП - С., в частта му, с която се оставя без уважение жалбата срещу Отказ на главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., Дирекция „СДО”, да бъде отписано поради изтекла погасителна давност описаното по-горе

публично задължение, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. (л.20). Същото е връчено на дружеството-жалбоподател на дата 05.02.2013 г., видно от приложената по делото разписка-известие (л.50), а жалбата е подадена по пощата на 12.02.2013 г.

Жалбата до съда е подадена в преклузивния 7-дневен срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, и от лице с правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК - Директора на ТД на НАП С..

Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. (л.57) установява към датата на постановяването му, задължения за ДОО в размер на 5 607,42 лв. главница и начислени върху това задължение лихви в размер на 131,29 лв.

На 28.06.2012 г. с Разпореждане за присъединяване, изх. № 0191-000090/28.06.2012 г. (л.72) главен публичен изпълнител е присъединил в производството по събиране на публични вземания задължение, установено с Разпореждане № 1291/24.11.2000 г., описано като „6 107,18 лв. главница и 8 356,03 лв. лихви“.

В хода на настоящото производство са представени и приети като доказателства две Разпореждания с № 1291, но с различни дати на издаване – едното - приложено към жалбата с дата 24.11.2000 г. (л.57), а другото, представено от ответника, с дата 23.11.2000 г. (л.55). С разпореждането, издадено на 24.11.2000 г. се установява задължение за ДОО в размер на 5 607,42 лв. и лихви в размер на 131,29 лв. Не се установяват задължения за фонд „ПКБ”. В разпореждане със същия номер, но с дата 23.11.2000 г. се установяват задължения за ДОО в размер на 5 607,42 лв. и лихви в размер на 131,29 лв., както и задължения за фонд „ПКБ“ в размер на 6 107,18 лв. - главница, и 116,24 лв. - лихви. Сумата по разпореждането от 24.11.2000 г. е различна по размер от сумата в размер на 6 107,18 лв., идентифицирана в информационните масиви на НАП като незаплатен остатък от публични задължения на „Б. ТМ- Р.” ПАД за вноски за обществено осигуряване по РА 1291/24.11.2000 г. В Разпореждане № 1291, издадено на 23.11.2000 г., е посочено, че същото е издадено на основание Ревизионен акт за начет вх. № 691 от 16.11.2000 г. (л. 51), като е дадено и изрично указание в платежните документи за погасяване на задълженията по разпореждането да се упомене, че сумата се отнася по ревизионен акт за начет пореден № 1291 от 23.11.2000 г. В Разпореждане № 1291/24.11.2000 г., представено от жалбоподателя, е посочено, че сумата се отнася за ревизионен акт за начет № 1291 от 24.11.2000 г. И в двете разпореждания не е посочено за кой период са начислени установените е тях задължения.

Видно от горните разпореждания, същите са оформени по различен начин, издадени са на различни бланки на НОИ, РУ „Социално осигуряване” - [населено място], на различни технически средства и имат различно съдържание. Чл. 15, ал. 2 от Закона за административното производство (отм.), който е бил в сила към датата на издаване на разпорежданията, определя задължителните реквизити на административния акт, сред които са т. 4 - разпоредителна част, и т. 6 - дата на издаване. За разлика от датата и от разпоредителната част, които са задължителен реквизит на административния акт, номерът на акта не представлява такъв реквизит съгласно приложимите правни норми. Като се вземат предвид разликите между основанията за издаване, разпоредителните части и датите на двете разпореждания, съвпадението на номерата

на същите и на размера на част от установените с тях задължения само по себе си не може да бъде достатъчно основание да бъде направен извод, че двата акта установяват едни и същи задължения.
По делото не са представени доказателства, че задълженията, установени с двете различни разпореждания са идентични и се отнасят за един и същ период. Следва да се отбележи обаче, че през 2012 г. публичният изпълнител е пристъпил към събиране на задълженията по Разпореждане № 1291/24.11.2000 г., а не на задълженията по Разпореждане № 1291/23.11.2000 г.
В хода на производството от страна на ответника бяха представени: Служебна бележка И.. № С-04-2583/26.08.2009 г. (л.505), Служебна бележка И.. № С-04-2071/03.07.2009 г. (л.506), Служебна бележка И.. № С-04-2218/17.07.2009 г. (л.507), издадени от ТД на НАП - [населено място], от които е видно, че през 2009 г. (пет години след постановяване на първото решение на МС), съгласно данните на ТД на НАП - [населено място], публичните задължения (очевидно се визират всички публични задължения), установени с посочени в Служебните бележки 33 бр. разпореждания на НОИ, са разсрочени; Справка за разсрочените задължения към НОИ; Служебна бележка И.. № 0279-000007/13.10.2010 г.; Писмо изх. № 001-01-01-2144/03.08.2006 г. (л.523), изпратено от ТД на НАП - [населено място] до АДВ - в което се съдържа изявление, че в Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС са включени задължения на Дружеството за ДОО и ПКБ по 33 бр. разпореждания, като е посочено и Разпореждане № 1291/2000 г. В посоченото писмо обаче не е конкретизирано дали се има предвид Разпореждане № 1291/23.11.2000 г., или Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. По отношение на РА 1291/2000 се твърди, че са разсрочени установени с него задължения не за ДОО, а само за ПКБ. Видно от Разпореждане № 1291/24.11.2000 г., в него изобщо не се установяват задължения за фонд ПКБ.
С Решение № 616/26.07.2004 г. на МС (л.401), на основание чл. 152 Д. (отм.) са обединени публичните задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД – Р. общо в размер на 12 193 530 лева, в това число задължения към НОИ в размер на 5 733 461 лева, от които главница в размер на 4 230 685 лева и лихва в размер на 1 502 776 лева. Общото публично задължение е намалено с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв. Така намаленото публично задължение е разсрочено за срок от 8 години по погасителен план. Посочено е в т. 3, б. „г” от решението, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми. С Решение № 911/29.12.2006 г. на МС (л.468) е изменено Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС в частите по т. 3, б. „а”, б. „б” - за лихвите, както и погасителния план във връзка със съдебно решение № 4193/19.04.2006 г. на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 616/26.07.2004 г. на МС в посочените части.
Решенията на МС са издадени по направено искане от жалбоподателя за обединяване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.” ПАД и разсрочването им, подадено до министъра на финансите с вх. № 26-00-1177/07.11.2003 г. Към искането е приложена декларация от жалбоподателя за вида и размера на публичните задължения на дружеството към датата на подаване на искането. По искането е проведена процедура и са получени становища, от които може да се направи извод, че задълженията по Разпореждане 1291/24.11.2000 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място] са включени в Решение № 616/26.07.2004 г. на МС за

обединяване и разсрочване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.” ПАД.
Видно от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, властническите изявления в него са изложени в четири точки:
Съгласно т. 1 от горното Решение, публични задължения на „Б. ТМ – Р.” ПАД, в това число и задължения на Дружеството към НОИ в размер на 4 230 685 лв. - главница, и 1 502 776 лв. - лихва, се обединяват.
Съгласно т. 2, публичните задължения се намаляват с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв.
В т. 3, б. „а“ и б. „б“ от Решението се съдържат изявленията относно разсрочването на описаните в т. 1 от Решението публични задължения, съгласно приложен Погасителен план, който е неразделна част от Решението и който именно регламентира на какви вноски и в какви срокове следва да бъде погасявано разсроченото задължение.
По делото се установява, че т. 3, б. „а“ и б. „б“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, в това число и Погасителният план, са оспорени от дружеството и са отменени с Решение № 4193/19.04.2006 г. на Върховния административен съд (ВАС), Петчленен състав, по адм. дело № 449/2006 г. Във връзка с посоченото обстоятелство, МС е приел второ решение - Решение № 911/29.12.2006 г., с което променя както т. 3, б. „а“ и б. „б“ относно лихвите, така и Погасителния план, който е неразделна част от т. 3 от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС.
Видно от горното, Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е влязло в сила в частта му относно обединяването и намаляването на задълженията, но в частта му относно разсрочването на същите не е влязло в сила - оспорено е, отменено е от ВАС и с Решение № 911/29.12.2006 г. т. 3, б. „а“ и б. „б“ са изменени и е приет друг Погасителен план. В тази връзка, настоящият състав счита, че с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС публичното задължение се обединява и намалява, а разсрочването на публичните задължения настъпва по силата на Решение № 911/29.12.2006 г.
По делото бяха представени и приети като доказателство Указания на директора на НАП, изх. № 37-00-50/2006 г. от 13.02.2007 г. (л.78) до ТД на НАП [населено място] и до дружеството, получени от последното на 14.02.2007 г. Съгласно горните указания, Решение на МС № 616/2004 г. влиза в сила частично на 26.07.2004 г. Към датата на неговото приемане са обединени публични задължения на „Б. ТМ- Р.” ПАД и общото задължение е намалено. С Решение № 911/2006 г. на МС са изменени т. 3, б. „а“ и б. „б” на Р. № 616/2004 г., които уреждат разсрочването, неговият срок и размера на лихвата. В този смисъл, съдът посочва, че разсрочването на един дълг представлява разделяне на целия дълг на части и определяне на съответни падежи, на които съответните части са дължими. Не е възможно един дълг да бъде разсрочен „по принцип” - аргумент от чл. 147, ал. 1 Д. (отм.), а разсрочването задължително се обективира чрез погасителен план.
Горните разсъждения се подкрепят и от приложимото към датата на постановяване на Р. № 616/26.07.2004 г. законодателство. Р. № 616/26.07.2004 г. е постановено на основание чл. 152 Д. (отм.). Съгласно чл. 152, ал. 7 Д. (отм.) решението на Министерски съвет, с което се

постановява обединяване, разсрочване и отсрочване на публични задължения, подлежи на обжалване по реда на Закона за Върховния административен съд (отм.). Съгласно чл. 15, ал. 2 ЗВАС (отм.) обжалването на индивидуалния административен акт (какъвто по същество е Решението на МС) пред съда спира неговото изпълнение (в обжалваната част). По изключение, изпълнението на акта би могло да бъде разпоредено от административния орган, който го е постановил, или от съда, но в административното и съдебното производство Министерски съвет и Върховния административен съд не са постановявали предварително изпълнение на Р. № 616/26.07.2004 г. Следователно изпълнението на акта е спряно до произнасянето на съда. В проведеното касационно обжалване с Решение № 4193 от 19.04.2006 г. на ВАС, петчленен състав - I колегия, се отменя точка 3, б. „а“ и б. „б“ и погасителния план към нея като дава на МС задължителни указания относно прилагането на закона. Указанията на ВАС са изпълнени от МС с приемането на Решение на МС № 911/29.12.2006 г.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че Р. № 616/26.07.2004 г. никога не е влизало в сила в частта, с която се разсрочва погасяването на публични задължения. До произнасянето на ВАС, изпълнението на тази част от него е било спряно, а с решението на съда, разсрочването е било отменено, т.е. разсрочването на обединените публични задължения е настъпило не по-рано от 13.01.2007 г. - най-ранната възможна дата след изтичане на 14-дневния срок за обжалването на Решение на МС № 911/29.12.2006 г. (по делото няма данни кога горното Решение е връчено на заинтересованите страни). Едва от тази дата са настъпили и последиците, които законодателството обвързва с разсрочването на публични задължения - влизане в сила на погасителен план, промяна в изискуемостта на вземанията и спиране на погасителната давност.

Правните последици на неизпълнението на Погасителния план се уреждат както в т. 3, б. „в“ от Решение № 616 на МС, която е влязла в сила още през 2004 г., така и от разпоредбите на чл. 147, ал. 4 Д. (отм.) и на чл.183, ал. 4 ДОПК, т.е. незабавната изискуемост на задълженията настъпва по силата на закона, при наличието на отрицателна предпоставка – неплащане на две вноски.

От приетите по делото доказателства, в това число - от заключението на допуснатата експертиза и от приетите писмени доказателства, бе установено, че „Б. ТМ – Р.” ПАД е изпаднало в забава и не е заплатило в пълен размер и в установените срокове месечните вноски за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември, октомври и ноември 2009 г., съгласно Погасителния план, приет с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС. Съгласно т. 3, б. „г“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС при неизпълнение на две месечни вноски по

погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване. Видно от приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са заплатени в сроковете съгласно Погасителния план. Вноската в размер на 60 500 лв., която е следвало да бъде заплатена в срок до 31.01.2009 г., е заплатена частично на 27.02.2009 г. и частично на 24.03.2009 г., а вноската в размер на 60 500 лв., дължима до края на м. февруари 2009 г., е заплатена на 24.03.2009 г. Тоест, към 01.03.2009 г. вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са изпълнени съгласно Погасителния план, от което може да бъде направен извод, че действието на Решенията на МС е прекратено, считано от 01.03.2009 г. Вноската за м. март 2009 г. е заплатена частично на 29.04.2009 г. и частично на 03.06.2009 г. Вноската за м. април 2009 г. е заплатена частично на 03.06.2009 г. и частично на 26.09.2009 г., а вноската за м. май - частично на 26.06.2009 г., на 20.10.2009 г. и на 26.10.2009 г.

С оглед на горните факти, дори да се приеме, че поради извършено на 27.02.2009 г. частично плащане на вноската за м. януари 2009 г., действието на Решенията на МС не е прекратено, считано от 01.03.2009 г., безспорно е, че действието на Разсрочването е прекратено към 01.06.2009 г., към която дата не са били погасени нито изцяло, нито частично, две поредни месечни вноски за задължения към НОИ по Погасителния план, а именно - месечните вноски за м. април и за м. май 2009 г.

От изложеното, Съдът приема, че към 01.06.2009 г. разсрочените публични задължения са били изискуеми по силата на закона.

В приетото заключение от съдебно-счетоводна експертиза е посочено, че от публичните вземания, установени с РА № 1291/24.11.2000 г., вноските за фонд „ПКБ“ в размер на 6 107, 18 лв. са включени в публичните вземания, които са обединени и разсрочени с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС.

Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е издадено на основание чл. 152 от Д. (отм.), който се намира в раздел II на Глава XIV от Д., предвиждащ особени случаи на разсрочване и отсрочване, а не типичните такива, уредени в раздел I на същата глава. Поради това съдът счита за незаконосъобразно и неправилно позоваването на жалбоподателя на текстове от раздел I относно разсрочването и отсрочването на отделни публични задължения от съответните компетентни органи.

В случая водещо е именно обединяването на публичните вземания и едва след това, така възникналото обединено вземане се разсрочва или отсрочва. Изрично в т. 3 на това решение се сочи, че **общото публично задължение** по т. 1 се намалява с начислените лихви по данъчни

задължение. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 152, ал. 3 от Д., съгласно която М. съвет има право да намали, разсрочи и/или отсрочи общото публично задължение по ал. 1, както и лихвите занапред
При това положение, съдът счита, че в случая с направеното обединяване е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД, при което старите задължения са се погасили и е възникнало едно ново задължение. Този извод не се отрича от обстоятелството, че обединените публични вземания в погасителния план са посочени по видове – това посочване има технически характер и се налага от обстоятелството, че различните публични вземания – за Д., ДДС, корпоративни данъци по ЗКПО, задължения по ЗМДТ - не постъпват в едни и същи бюджетни сметки.
Именно защото е налице едно ново вземане, обединяващо всички досегашни вземания, е предвиденото в чл. 140, ал. 2 от Д., че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 и 153.
В същото време, така обединеното ново публично задължение е разсрочено, като от датата на падежите на погасителните вноски, определени с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, изменено с Р. № 911/29.12.2006 г., съответно от неизпълнението им в срок, започва да тече погасителната давност за съответното задължение.
По делото е безспорно, че до м.04.2009 г. дружеството е изпълнявало редовно погасителния си план. След това е изпаднало в забава, като месечната вноска за м. април 2009 г. е била заплатена на части, от м. юни, до м. октомври, 2009 г., а вноските за месеците май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември 2009 г. и м. януари, 2010 г. не са платени.
При това положение, следва да намери приложение нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК при изчисляването на погасителната давност, като дори без да се изследва наличието на основания за спиране и прекъсване на давността и до датата на настоящото решение не е изтекла 5-годишната давност.
В същото време, съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи, че след спиране на плащанията от страна на дружеството, Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, изменено с Р. № 911/29.12.2006 г., са загубили действието си и всъщност остават задълженията по всички предходни изпълнителни основания.
Както вече беше посочено, с извършеното обединяване на задълженията е възникнало едно общо задължение, което вече е разсрочено и съответно неговото изпълнение не може да се иска преди падежа на съответната вноска. При неизпълнението на две месечни вноски, съобразно т. 3, б. „г” от Р. № 616/26.07.2004 г. и чл. 147, ал. 4,

изр. 2 от Д., съответно дължимите суми стават изцяло и предсрочно изискуеми, но това не означава, че решенията изгубват действието си с обратна сила. Подобно тълкуване би дало право на неизправния длъжник да черпи права от незаконосъобразното си поведение и веднъж получил решение за обединяване и разсрочване на публичните си задължения с факта на неизпълнението да постигне погасяване по давност на задълженията си.

В закона (чл. 147, ал. 4, изр. II от Д.) са посочени правните последици от неизпълнението на погасителния план, като това е възникналата незабавна изискуемост на вземането. Доколкото тази изискуемост възниква по силата на закона, при наличието на законовите предпоставки (неплащане на две вноски), то и последиците са уредени именно в закона, включително и заплащането на законната лихва, считано от датата на даденото разрешение, а не както се претендира съобразно решенията на МС и това не е довод, че действието на тези решения е прекратено.

Доколкото Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е издадено именно на основание чл. 152 от Д. и отчитайки именно новирането на задължението, посредством неговото обединяване и даденото разрешение за разсрочване, законът е предвидил неприложимостта на абсолютната давност в тези случаи. След като, в полза на задължения субект е предвидена облекчена процедура за погасяване на задълженията му чрез тяхното обединяване и разсрочване, е недопустимо за този период да текат давностните срокове и вземането да се погаси по давност.

В този смисъл и самото дружество не е имало съмнение, че за него съществува едно единствено задължение – обединеното с Р. № 616/26.07.2004 г., тъй като с писмо от 20.01.2010 г., както се сочи в жалбата, дружеството е поискало ново разсрочване на съществуващото си задължение.

Съдът счита за неоснователни направените възражения, че института на новацията касаел само частните задължения и не намирал приложение за публичните такива. В закона (ЗЗД) липсва конкретизиране, че същият касае само частните и не се отнася за публичните задължения. В същото време, е безспорно, че държавата макар и публично-правен субект, може да влиза в частно-правни взаимоотношения. Разпоредбата на чл. 107 от ЗЗД предвижда, че задължението се подновява, когато се замени с друго по съглашение с кредитора. Видно е, че за да е налице новация следва да има съществуващо задължение (без значение дали е публично или частно), като по съгласие на кредитора и длъжника същото се заменя с ново. В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите, изложени в писмените бележки за неприложимост на института на новацията, като в

подкрепа на тези доводи се представя копие на Решение № 789/22.04.2002 г. по гр. д. № 2292/2001 г. по описа на ВКС. В цитираното решение не се приема, че новацията е неприложима за публичните задължения по принцип, а само за конкретно разгледания по това дело казус и то поради липсата на явно изразено съгласие между страните. По аргумент за противното, е допустима новация и на публичните задължения, стига да е налице ясно изразена воля за това. В същото решение се сочи и че приетите нови срокове не водят до новация, което се споделя и от настоящия състав, но в конкретния случай новацията не е извършена с разсрочването на задължението, а с направеното преди това обединяване на всички задължения в едно и едва след това полученото ново задължение е разсрочено. В този смисъл изцяло в подкрепа на изложеното по-горе е и представеното от жалбоподателя с писмените бележки копие от Решение № 138/22.08.2013 г. по т.д. № 27/2012 г. по описа на ВКС, тъй като решението на МС е налице едно ново обединено вземане.

При извършеното обединяване на публичните задължения на Б. е налице както съгласие на длъжника (производството е започнало по искане на дружеството) така и съгласието на кредитора, като всички съществуващи до този момент задължения с вече настъпил падеж са обединени в едно ново задължение, на което изпълнението е разсрочено във времето. В случая това обединяване е изцяло в полза на длъжника, тъй като освен че заменя множество вземания с настъпил падеж и изискуеми, с едно вземане, чието изпълнение е разсрочено във времето, длъжникът получава и намаление на изтеклите до този момент лихви, поради което липсва каквато и да е правна логика да се приеме, че не е налице новация и че междувременно е изтекла давността за съществуващите преди обединяването вземания.

Съдът намира, че макар и решаващият орган неправилно да сочи, че е налице двукратна новация (при двете решения на МС), всъщност е извършено едно новиране на задължението при обединяване на съществуващите публични задължения с Р. № 616/26.07.2004 г., като след това с настъпването на падежа на всяка вноска и нейното неизпълнение започва да тече погасителна давност, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Доколкото дружеството не изпълнява погасителния план от 2009 г., от 01.01.2010 г. е започнала да тече погасителната давност за цялото вземане, което предвид неплащането на повече от две вноски е станало изцяло изискуемо, поради което и към настоящия момент не е изтекла предвидената в закона давност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени

процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.
При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Мотивиран така, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-11 от 31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП - [населено място], в частта, касаеща отказ на главен публичен изпълнител, обективиран в Протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г., по искане на жалбоподателя с изх. № Р 302-467 от 19.12.2012 г. за отписване по давност на публично задължение - вноски за задължителни осигурителни вноски по Разпореждане № 1291/24.11.2000 г. в размер на 6 107,18 лв. и съответните лихви.
ОСЪЖДА „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция С. на Национална агенция по приходите, разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: